

TRILOGIJA O SOFI BRINKMAN

Andaluzijski prijatelj

Drugi sin

Dobri vuk

ALEKSANDER
SEDERBERJ

DOBRI VUK

Preveo sa švedskog
Nikola Perišić

■ Laguna ■

Naslov originala

Alexander Söderberg

DEN GODE VARGEN

Copyright © Alexander Söderberg, 2016

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

DOBRI VUK

PRVI DEO

Valje del Kauka

Osećao se miris pržene svinjetine, a Ernstu Lundvalu se bližila smrt.

Stajao je tako, ukočen i zbunjen, sa izgužvanom belom košuljom samo dopola uvučenom u elegantne pantalone. Kevin Gorman je sedeo na stoličici nekoliko metara iza njega i česao se po zaliscima srebrnastim automatskim pištoljem. Delovao je zaista priglupo. Što i jeste bio.

Jens i Lotar su dobili mesta u prvom redu, tako da ne propuste ni delić predstave.

Na verandi ozidanoj kamenom iznad njih, među stubovima i statuama sedeo je don Ignasio Ramirez. S tamnim naočarima za sunce jeo je pečeno prase sisanče, s lanenom salvetom zavučenom u kragnu košulje. Pravi narko-bos. U čast ovog dana imao je sveže ofarbanu kosu, neobično tamnu nasuprot bledom tenu. U pozadini se nalazio njegov izopačeni narko-zamak. Neukusna mešavina Diznilenda i Versaja. Ružičasta perverzna torta sa šlagom usred kolumbijske džungle. Raskalašni vrt, egzotične životinje iza ograda.

Žirafe, usamljeni nosorog, dve zebre, lav... nekoliko nilskih konja. Svi su oni tu čamili i potišteno zurili u zemlju.

Tako je izgledala scena koju je Ignasio režirao. Ernst je bio žrtva, Gorman egzekutor... Jens i Lotar publika.

„Jense!“, povika Ernst. Glas mu je postao nešto piskaviji.

„Ernte“, uzvratio mu je Jens. „Ništa se ne brini“, nastavio je kao da teši uznemireno dete. Ali reči su bile lišene smisla. Jens se okrenuo don Ignasiju Ramirezu.

„Možemo li da razgovaramo?“, pokušao je.

Don Ignasio Ramirez nije pokrenuo nijedan mišić na licu, samo je ostao da sedi tamo nedodirljiv iza tamnih, debelih naočara i jede masnu prasetinu, dok mu je salo na stomaku zatezalo košulju od poliestera.

A o čemu bi i razgovarali? Šta je Jens imao da kaže? Da preklinje? Nije imao sa čime da pregovara. Bio je u istom škripcu kao i Ernst. U bliskoj budućnosti će ga zadesiti ista sudbina. Za to će se pobrinuti ona svinja Kevin Gorman, Ignasiov dželat, a Jensov i Lotarov nadzornik... čuvar, zloduh... Sedeo je tamo s pištoljem. Urađen koksom kao i uvek. Ni star ni mlad. Poreklom je bio iz Južne Karoline, imao je masnu kosu i loše zube i vodio je evidenciju o svima koje je ubio.

Ignasio je ispio gutljaj iz čaše i podigao je nazdravljajući Gormanu. To je bio znak. Kevin Gorman je ustao i krenuo šireći ruke da bi se činio krupnijim nego što jeste. Zaustavio se pred Ernstom.

„Jense?“, ponovo se oglasio Ernst, ovoga puta glasnije, upitno.

Kevin Gorman je podigao pištolj u ispruženoj ruci, Ernst Lundval se pomokrio i u panici molećivo povikao kako će učiniti šta god žele...

„Zažmuri“, prošaputao je Jens Lotaru. Ali Lotar je gledao, ne skrećući pogled.

Gormanovo oružje je zagrmelo. Životinje u zabranima su poskočile, jata ptica poletela sa drveća, a Ernst se svalio na suhu zemlju s rupom na čelu i umokrenim pantalonama.

Jens je zadržao Lotara kada su mu noge klecnule.

Gorman se okrenuo prema njima. Da li se osmehivao? Jeste. Na usnama mu je poigravao osmejak. U Jensovim ustima se sakupio prezir, morao je da pljune.

Lotar je drhtao, pogleda prikovanog za zemlju, nogu nesigurnih od straha. Jens ga je držao uspravno. Premlad je za ovo, tek mu je sedamnaest godina...

„Jense i Lotare!“ Bio je to duboki glas don Ignasija.

Stajao je oslonjen na kameni zid terase. Lanena salveta mu je i dalje visila sa kragne, a oko usta mu se sjajila mast od prasetine.

„Već ste skoro pola godine ovde pod mojim krovom. Dobro sam postupao s vama.“

Dramska pauza. Okruživali su ih vrućina i priroda, zvuci iz džungle. Jens je skrenuo pogled prema Ernstu. Ležao je tamo na suvoj zemlji, sav iskrivljen, već okružen movama.

„Sada krećete na put“, nastavio je Ignasio. „Dolazi vreme kada ćeš se baviti drugačijim mislima, Jense.“

Dva čoveka su uhvatila Ernsta za noge i odvukla ga. Ruke koje su se vukle po tlu rile su suhu zemlju i dizale prašinu, stvarajući crvenkastosmeđu izmaglicu.

„Lotar će krenuti s tobom, Jense, ali samo do Majamija. Tamo će ostati kao obezbeđenje. Ako nešto uvrtiš sebi u glavu dok budeš u Evropi, Lotara će zadesiti ista sudbina kao i Ernsta.“

Ignasio je strgnuo salvetu sa kragne, obrisao se njome oko usta, bacio je na sto i napustio terasu.

Jens čvrsto stegnu Lotara, poput oca koji grli sina kako bi ga zaštitio. Ali Lotar nije Jensov sin. Već sin Ektora Gusmana.

Prag

Nalazila se ispod površine.

Spoljni svet je bio mutan i nejasan. Sofi je ležala u tišini, u kadi. Srce joj je zakucalo brže. Opirala se porivu da se uspravi. Čitavim telom je osećala nedostatak kiseonika. Pritisak u grlu i grudima bio je ogroman. Bol joj je razdirao i čupao zglobove i organe. Sve u njoj vrištalo joj je da probije površinu. Ali Sofi Brinkman je nastavila da leži i bori se protiv nagona. Bilo je to samokažnjavanje. I teško ga je bilo definisati. A iza sivosrebrnastog straha i bola postojalo je nešto drugo. Jedva vidljivo... Tračak crvene svetlosti. To je bilo uživanje. Gorkoslatko uživanje. Prezir prema sebi... mučenje same sebe. Privremena lepota u bolu, odlaganje do krajnjeg trenutka...

Počela je da trne. Osećaj iz usana je iščezao... Pritisak u očima se pojačao. Javio se samrtni strah. Zglobovi su joj se trzali, lice grčilo. Sve u njoj se izvrnulo naopako.

Samo još časak...

Puls je sve više ubrzavao, telo se bližilo vakuumu. Svi signali za uzbunu vrištali su u njoj. Misli su joj postale neprozirne, na

nekoliko kratkih sekundi gubila je svest i ponovo se vraćala. Onda odjednom crnilo, kada je nesvest zavládala. Nagon za disanjem je proradio, Sofi je uvukla vodu u pluća i živnula, razbila površinu vode, zgrabila peškir sa ivice kade i zaronila lice u njega, kašljući i povraćajući vodu, pa upola udahnula da dođe do malo vazduha. Bol je bio neopisiv. Vrisnula je u peškir, prigušujući bolni krik koliko je mogla, pokušala je da ponovo uspostavi disanje malim, plitkim udasima, uvlačeći po malo vazduha dok su joj grlo i pluća goreli.

Zabacila je glavu, ruku oslonjenih na ivicu kade, i prodisala mirnije, ispunjavajući pluća vazduhom i puštajući da joj kiseonik polako prolazi telom i organima... Odjednom se pojavio osećaj neizrecive prijetnosti. Obuzeo ju je celu. Uživala je slušajući zvuk kapanja iz slavine. Zvuk udara kapi u vodu odjekivao je u dugim razmacima, nije bilo nikakve pravilnosti, nikakvog ritma. Primetila je sitne pukotine na plafonu, malo oljuštene boje. Okrenula je glavu, haljina je visila na čiviluku postavljenom na vrata kupatila. Model *Sonje Rikjel*...

Dum, dum, dum. Kucanje na vratima odjeknulo je malim kupatilom. Sa druge strane se čuo Albertov glas.

„Mama? Moraš da požuriš, uskoro treba da krenete.“

Žagor na koktelu. Piće je teklo na sve strane. Mali četvoročlani orkestar u smokinima svirao je bosa novu. Bilo je tu diplomata, poslovnih ljudi i žena, pa i ponekog političara, ukupno stotinak gostiju koji su se tiskali, šetkali i ćaskali u prostoriji za prijeme u švedskoj ambasadi smeštenoj u češkoj prestonici.

Sofi se držala po strani sa čašom šampanjca u ruci i pratila pogledom Sanu Renberj. Majls Ingmašon je radio isto na drugoj strani prostorije.

Kratko ošišana, plavokosa Sana, zanosnih oblina i sa svečanom odećom na sebi, kretala se kroz masu ljudi. Imala je jedan cilj – Karla Hagmana. On je stajao nasred prostorije i razgovarao s kolegama.

Sana je prišla Hagmanu i prošaputala mu nešto na uvo. Karl se osmehnu, pa na tren izgubi ravnotežu dok ju je hitro odmeravao od glave do pete.

Dobro je...

Sofi pogleda na ručni sat.

Važno je bilo izvesti Karla Hagmana u pravom trenutku. Droga u njegovoj čaši šampanjca počće da deluje kroz tri-deset minuta. Posle toga će zaspati.

Dvoje Karlovih kolega stajalo je kraj svog šefa. Trebalo ih je razdvojiti.

Sofi će se pobrinuti za muškarca, Majls za ženu.

Oboje su krenuli, svako sa svoje strane.

„Zdravo“, rekla je Sofi sa osmehom. Muškarac se okrenuo, lice mu se ozarilo.

U sali je bilo tesno, svi su stajali blizu jedni drugima. Dok su razgovarali s Karlovim kolegama, neprimetno su se kružno kretali. Naposljetku su kolege stajale leđima okrenute svom šefu. Sofi je videla kako Sana odvodi Karla Hagmana prema izlazu.

Sastali su se tri minuta kasnije, kod stepeništa ispred sale. Karl je mumlao i smejaao se, dok mu je Majls pomagao da siđe niz stepenice. Sofi i Sana su ih sledile.

Umesto da napuste ambasadu kroz glavni ulaz, skrenuli su desno, otvorili vrata sa kodiranom bravom, prošli kroz omanji kancelarijski prostor, pa zastali pred još jednim vratima s kodiranom bravom. Sofi je ukucala četvorocifrenu šifru, otvorila ih i držala, pa pošla za ostalima.

Spustili su se u podrum ambasade stepenicama. Karl Hagman je brzo postajao sve mlitaviji od droge. Družina je žurila hodnikom, smenjujući se u pridržavanju i tegljenju Hagmana.

„Dobro večer!“

Okrenuli su se. Približavao im se čuvar. Imao je podvaljak, tamno odelo i komunikator u ruci.

„Šta radite ovde?“

„Ovaj tip je malo počeo da se glupira tamo gore“, odgovorio je Majls sa osmehom.

Čuvar je ispitivački odmeravao Majlsa.

„Vi ste onaj informatičar, zar ne?“

„Tako je, a ovog ovde vodimo da se malo povrati u mojoj kancelariji...“

„Samo nemojte predugo, ambasada mora biti ispražnjena kroz tri sata, takva su pravila.“

Čuvar se okrenuo prema Sofi i Sani.

„Vas ne poznajem.“

„Došle smo s poslovnom delegacijom iz Švedske“, rekla je Sofi. „Ovo je naš šef.“

„Ne možete da tako švrljate okolo s neovlašćenim licima. Gosti ne smeju napuštati naznačeno područje.“

Čuvar je govorio drskim tonom. Majls klimnu glavom.

„Naravno, znam, ali gore umalo nije napravio scenu, smatrajte ovo akcijom spasavanja.“

„Baš me zabole da li je napravio scenu“, odvratio je čuvar. Sada se već pravio važan.

„Molim?“, odvrati Majls.

Čuvar nesigurno skrenu pogled.

„Ne možete ići okolo s gostima kako vam se prohte“, rekao je.

„A šta ste rekli pre toga?“, upitao je Majls.

„Nije bitno“, pokušao je čuvar.

„Vi ste deo ove ambasade“, nastavio je Majls. „To znači da se i vi, baš kao i svi mi ostali koji radimo ovde, morate brinuti da ono što predstavljamo izgleda lepo i pristojno. Ili vas možda zabole i za to?“

Čuvar odmahnu glavom.

„U tom slučaju, za vas postoje i drugi poslovi. Možda bi trebalo da razgovaram sa šefom obezbeđenja?“, upitao je Majls, ovoga puta tiše.

Svi su iščekivali.

„Da li to hoćete?“

Vreme je isticalo. Čuvar je oklevao. Zatim je promrmljao: „Ne“, i izgubio se odatle.

Požurili su niz kratko stepenište. Karlu je bilo sve lošije, noge su mu stalno klecale. Naposletku su stigli do masivnih metalnih vrata. Majls je dobacio ključ Sofi, koja ih je otključala i otvorila.

Zakoračila je u uličicu i stala na svetlo. Začuo se motor automobila, pa zvuk kamenčića uhvaćenih između guma i asfalta dok im se sivi folksvagen pasat približavao.

Sofi je otvorila zadnja vrata, Majls i Sana su uveli Karla unutra. Sofi je zaobišla auto i sela napred.

Gorostasni Rus Mihail Asmarov sedeo je za volanom. Bacio je pogled na Sofi.

„Sve je dobro prošlo“, odgovorila je na pitanje koje nije postavio. Mihail se izvezao na put, mesto na kom su boravili nalazilo se nedaleko odatle, dole kod trga, zapadno od Karlovog mosta.

Karl Hagman je balavio, a cipele su mu kloparale po podu dok su ga Majls i Mihail vukli kroz stan.

Albert je sedeo u invalidskim kolicima ispred gostinske sobe.

„Alberte, pozdravi Karla“, rekao je Majls.

„Zdravo, Karle, zar si opet pijan? Strašno si me razočarao“, rekao je Albert.

„Prestani, Alberte“, opomenula ga je Sofi.

Albert se nasmejao. Majls mu se pridružio.

Hagmana su bacili na francuski krevet u gostinskoj sobi i svukli mu odeću.

Sofi se pojavila sa tri šprica i tri staklene ampule u rukama.

„Gde je Sana?“, upitala je puneći prvi špric.

„Presvlači se“, odgovorio je Majls, rasklapajući stativ sa kamerom.

Karl Hagman je imao na sebi samo gaće. Sofi je sela kraj njega na ivicu kreveta i pronašla mu venu u pregibu ruke. Zarila je iglu. Čovek nije reagovao.

Pažljivo su proverili Karla Hagmana. Te večeri je u ambasadi zastupao jedno od manjih preduzeća koje je bilo u njegovom vlasništvu, a specijalnost mu je bila povezivanje međunarodnih baza podataka tako da organi vlasti koji sarađuju mogu zajednički da upravljaju njima i preko državnih granica. Njegov program je bio pametan, zvao se *Links*, i kao što mu je ime nagoveštavalo, predstavljao je vezu između različitih programskih jezika. Nedavno je razvio aplikaciju koja povezuje državne poreske organe sa globalnim bankarskim transakcijama. To je bilo ono što ih je zanimalo...

Sofi je podigla Karlov očni kapak i osmotrila zenicu. Trzala se.

„Ubrzo će se probuditi od ovoga.“

Majls je navukao crnu fantomku.

Sofi je napunila drugi špric iz staklene ampule i ubrizgala tečnost u Hagmanovu ruku.

Karl Hagman je postigao uspeh sa svojim kompjuterskim programom, pojavili su se unosni ugovori, kao i nova kuća severno od grada i supruga nepravedno lepa u poređenju s njim. Trebalo je da deca krenu u privatnu školu, a Karl Hagman je počeo da pravi ozbiljan novac... uspeo je. Imao je štošta da izgubi.

Sofi je izvadila iglu.

„Ovo će ga učiniti fizički funkcionalnim, ali neće biti svestan šta se događa.“

Majls klimnu glavom.

Hagmanovo mumlanje se pojačalo kao da nešto sanja.

Sofi je ustala i podigla špric broj tri.

„Ovaj ćete mu dati pošto budete završili, da bi ponovo postao sasvim funkcionalan.“

Pojavila se Sana, samo u gaćicama, podvezicama i mrežastim čarapama.

Sofi ju je hitro zagrlila, dodirnule su se obrazima.

„Srećno“, tiho je rekla i napustila sobu.

Sana je sela na ivicu kreveta i popravila podvezicu.

„Volim te, Sana“, rekao je Majls kroz fantomku iza kamere.

Sagnula se prema čoveku u krevetu.

„Volim te, Majlse“, odvratila je i gurnula dojku u Hagmanova usta.

Karl je samo zurio.

Majls je fotografisao.

Rim

Prozor auta bio je otvoren. Cvrčci su pevali, a unutra su kuljali mirisi jasmína, lavande, bosiljka, citrusa. Sonja Alizade je sedela za volanom parkiranog alfa romea.

Tamo gore se nalazila vila smeštena između pinija i alepskih borova. Preglednost je bila slaba. Samo se kroz veliku gvozdenu kapiju mogao razaznati deo asfaltiranog i slabo osvetljenog puta koji je vodio do kuće. Ostatak dvorišta zaklanjao je zid visok dva metra.

Bacila je pogled na ručni sat. Bilo je skoro deset uveče. Prema onome što su prethodnih dana saznali praćenjem, trebalo bi da čovek izađe iz kuće da bi izneo đubre negde između pola deset i pola jedanaest, koristeći priliku i da popuši cigaru i telefonira, najverovatnije ljubavnici, i govori prigušenim glasom dok besciljno šeta po svom vrtu.

Lešek se nalazio s druge strane zida. Popeo se nešto niže odatle. Sada je čekao među senkama u vrtu.

Sonja je spustila štitnik za sunce i pogledala se u ogledalu. Stara navika. Na maslinastom licu ukazale su se sitne bore

oko njenih zelenoplavih očiju. Namestila je ravnu crnu kosu iza uva i ponovo podigla štitnik. Put pred njom bio je crn, sa žutim oznakama. Među velikim vilama šepurilo se lepo održavano zelenilo, sve je bilo lepo, ekskluzivno i spokojno.

Čeznula je za mirom, sigurnošću i toplotom. Sada su već predugo bili u bekstvu. Ona, Lešek, Aron i Ektor... kada stalno bežiš i skrivaš se, imaš osećaj kao da se stalno smrzavaš. To oduzima energiju. Sonja je bila umorna.

Trebalo je da pronadu Lotara, Ektorovog sina i njegov glavni cilj. A Lotara drži don Ignasio. Znali su to. Ali ruke su im bile vezane. Nisu raspolagali nikakvim finansijskim sredstvima vrednim pomena. Svi od kojih bi mogli zatražiti pomoć već su znali da je Ektor Gusman ispao iz igre. I da je saradnja s njim isto što i napad na Ralfa Hankea i don Ignasija Ramireza. A to niko nije želeo.

Radili su šta su mogli. Bagovali su i hakovali grupe koje su Hanke i Ignasio Ramirez preoteli od Ektora i uvrstili u svoju sferu uticaja. Izgledalo je beznadežno. Nisu uspevali da postignu ništa iole važno.

Ali nekoliko nedelja pre toga dobili su jedan nagoveštaj. Aldo Moreti, kriminalac srednjeg ranga koji je delovao iz Firence, bio je na putu da pokrene nešto krupno. Moreti je predvodio jednu od malobrojnih italijanskih grupa bez direktne veze s poznatim velikim mafijaškim porodicama. Ektor je već mnogo godina povremeno sarađivao s njim. Dakle, *nešto krupno* se moglo odnositi na don Ignasija Ramireza...

Sonja je pogledala u pravcu kapije s rešetkom.

A tamo je čovek lagano hodao putem koji je vodio prema vili, bez kese sa đubretom u ruci.

Promakao joj je.

Sonja se užurbala. Zgrabila je voki-toki sa sedišta kraj sebe i počela brzo da šapuće u mikrofon.

„Krenuo je nazad ka kući, bacio je đubre...”

Srce joj je snažno lupalo. Sonja je pratila čoveka pogledom. I dalje je telefonirao, pa zastao, strpao cigaru u usta i zapalio je. Izduvao je plav dim i nečemu se nasmejao. Ponašao se opušteno, a tako je bio i odeven, u bež pantalone i svetloplavu košulju.

Lešek se pojavio iz senke i pritisnuo mu pištolj na čelo. Pažljivo je uzeo telefon iz čovekove ruke.

Sonja je pokrenula alfu. Prišla je kapiji vozeći unazad sa velikim brojem obrtaja. Zgrabila je menjač i prebacila u prvu brzinu. Kapija se otvarala iza nje...

Zadnja vrata se naglo otvoriše i Lešek ugura čoveka na sedište, pa sede pored njega.

„Vozi“, rekao je.

Sonja je vozila nizbrdo, posmatrajući čoveka u retrovizoru. Imao je poludugu crnu kosu, svetloplave oči, miris mu je ispunio auto, jak, drvenast muški parfem i cigara.

„Jesi li ti bankar Đuzepe Ruso?“, upitala ga je.

„Jesam...”

Odgovarao je ravnodušnim tonom.

„Da li je jedan od tvojih klijenata Aldo Moreti?”

„Ko?”

Lešek je pritisnuo Đuzepovo telo pištoljem.

„Između ostalih“, rekao je.

Krivine su bile oštre. Đuzepe se uhvatio za dršku na plafonu.

„Šta Moreti radi sada?”

„Ne razumem pitanje.”

„Mislim na poslove, s kim sarađuje, šta je trenutno u toku, reci mi sve što znaš.”

Đuzepe Ruso je frknuo. Bio je Italijan do srži, samozadovoljan, prkosan, distanciran, svestan.

„Nisam upućen u njegove svakodnevne poslove, ja sam mu savetnik u izvesnim površnim finansijskim pitanjima... Uхватili ste pogrešnog...”

Usledio je snažan Lešekov udarac postrance po glavi. Đuzepe je izgubio orijentaciju, podigao ruku, pokušao nešto da kaže. Još jedan udarac. Ovoga puta jači. Đuzepe se osvrnuo oko sebe, poluduga kosa mu je padala preko lica, bio je zbunjen i potresen. Ponovo je podigao ruku.

„Samo me pustite...”

Poslednji udarac je dobio u slepoočnicu. Glava Đuzepa Rusa snažno je udarila u prozor auta, i on je omamljeno zurio u svoje noge.

Lešek je spustio fotografiju Đuzepu u krilo. Na njoj su se nalazila dva deteta. Đuzepovi sin i ćerka, stari osam i deset godina. U plavo-sivim školskim uniformama, sa četvrtastim torbama na leđima, na izlasku iz školskog dvorišta.

Priljavije nije moglo.

„Kakav ste vi to ološ?“, dahtao je Đuzepe.

„Daj nam ono što želimo“, odvrtila je Sonja.

Đuzepe je pokušao da shvati situaciju u kojoj se našao. Sada je već bio uplašen. To se osećalo u čitavom autu, i bilo je upravo ono što su Lešek i Sonja želeli.

„Šta hoćete?“ Napregnuto je disao.

Sonja je ponovila.

„Alda Moretija. Sve što znaš.”

„Kakvo osiguranje ću dobiti?“, prekide je Đuzepe.

„Nikakvo, odgovaraj nam na pitanja, reč je o tvojoj deci“, prošaputao je Lešek.

Bankar je zurio u prazno.

„Razgovarali smo o novčanim tokovima“, rekao je.

„Odakle?”

„Procedura je zamršena.”

„Kako?“

„Nije u pitanju priliv novca, već odliv, od Moretija... Trebalo je premeštati novac okolo i prikriti ga kroz transakcije između raznih banaka i institucija...“

„Da bi na kraju stigao gde?“

Pogledao je fotografiju sina i ćerke.

„U jednu privatnu banku na Karibima.“

„Koja pripada kome?“

„Nekoj grupi s kojom Moreti posluje.“

„Kojoj?“

„Ne znam...“

„Znači, on već posluje s tom grupom?“, upita Sonja.

„Trebalo da posluje. Samo što nije krenulo. Sve je spremno.“

„Kada?“

„Sastanak će se održati sledeće nedelje. Sve kreće posle toga...“

„Gde treba da bude održan?“

„U Firenci, tamo gde živi, pretpostavljam.“

„U njegovoj kući?“

Đuzepe odmahnu glavom.

„Moreti nikada ne priređuje sastanke u svojoj kući... ili kancelariji.“

„Pa gde onda?“

„Ne znam.“

Bankar je pokušavao da se snađe u toj situaciji. Ali mu Sonja nije davala prostora za to.

„Gde?“, ponovila je. „Gde se ti obično nalaziš s njim?“

„Najčešće se viđamo u jednom muzejskom restoranu, u Galeriji Ufici, a nekoliko puta smo i samo prošetali.“

„Koliko ste se puta dosad videli?“

„Sve ukupno?“

„Da.“

„Nemam pojma. Već sam mu mnogo godina savetnik. Bilo je mnogo sastanaka, mnogo viđanja.“

„Na kom mestu ste se najviše puta videli?“

„U mojoj kancelariji, ovde u Rimu.“

„A u Firenci, kada si ti išao kod njega?“

Đuzepe je razmislio.

„U restoranu.“

„Gde se nalazi?“

„Usred turističkog pakla, na Pjaci dela Sinjorija.“

Sonja je zaustavila auto uz ivicu puta. Dodala mu je beležnicu i olovku.

„Napiši mi ime restorana i ime banke na Karibima.“

Đuzepe je prihvatio beležnicu i olovku i zapisao ono što je Sonja tražila od njega.

„Morate mi obećati da...“

Ali Đuzepe nije stigao da završi misao. Lešek je otvorio vrata na njegovoj strani, istrgao mu beležnicu iz ruke i izgurao ga na ulicu.

Sonja je odvezla auto odatle, nastavivši nizbrdo. U daljini je Rim svetlucaao kroz noć. Ali nisu tamo krenuli. Sonja i Lešek su se izvezli na auto-stradu za sever, prema Toskani, prema benediktinskom manastiru... prema Ektoru Gusmanu.

Prag

Sofi je sedela u kancelariji i čekala znak da je gotovo. Tada je trebalo da uključi ekran ispred sebe i prati nastavak onoga što se odigrava u sobi.

Osvrnula se oko sebe. Kancelarija im je već pola godine predstavljala radno mesto. Zidovi su svedočili o tome.

Tri su bila oblepljena dokumentima, ceduljama, fotografijama, podsetnicima, a sve su ih povezivale šarene trake. Na jednom zidu plave, na drugom crvene, dok na trećem nije bilo lepljive trake, već samo dve slike. Ta tri zida predstavljala su tri različita događaja koja su direktno uticala jedni na druge.

Zid pred njom, sa plavom trakom: *Tomijev zid*. Činjenice o ubistvima, iznudama, novcu koji je premeštan tamo-amo, povezanim sa Tomijem Jansonom, kriminalističkim kome-sarom, Majlsovim bivšim šefom. Tomi Janson je pokušao da ubije Majlsa. Ali se Majls čudesno izvukao. Dok njegova koleginica Antonija Miler nije. Jedan metak je našao put i pogodio je u glavu. Sofi je bila prisutna... Morali su da pobegnu.

Od svega i svakoga... Majls je sredio sebi posao preko brata, pod lažnim imenom, u švedskoj ambasadi u Pragu.

Ali nisu postigli onoliko koliko su želeli. Informacije na zidu bile su nepotpune. Sada je sve zavisilo od Karla Hagmana u susednoj sobi.

Drugi zid, sa crvenom trakom...

Ektorov zid.

Informacije o Ektorovim kretanjima i organizaciji koje su bile poznate Sofi, raspoređene do nivoa najsitnijih detalja. I ovde je bilo informacija o ubistvima, iznudama i nelegalnim poslovima, u dovoljnom obimu da Ektora i njemu bliske osobe pošalje na doživotnu robiju.

Zidovi... kao dve policijske istrage.

Sofi je pogledala Ektorovu fotografiju u sredini. Oči su zurile pravo u nju. Zatim ponovo Tomijev zid... I Tomi je zurio.

Ona je za obojicu predstavljala plen, ali iz različitih razloga.

Tu je bio i treći zid. Bio je oskudan i sadržao samo dve fotografije. Jensa i Lotara. Na tom zidu nije bilo imena ni šarenih traka. Trebalo bi da se zove Lotarov zid, jer on je bio važniji...

Ta tri zida su predstavljala ciljeve.

Da se oslobode Tomija.

Da se oslobode Ektora.

Da spasu Lotara i Jensa...

Ali ovo poslednje nije bilo istina.

Ponovo je pogledala fotografije Lotara i Jensa. Onda je skrenula pogled.

Bili su osuđeni na propast. Znala je to. Znali su i Majls i Sana. Znao je i Mihail. Ali Albert nije...

Kucanje na vratima trglo je Sofi iz razmišljanja. Bio je to signal da je prljavi posao gotov. I da je Sana otišla, a Majls probudio Hagmana špricom broj tri, pokazao mu fotografije,

pretio da će ih poslati njegovoj supruzi, prijateljima, kolegama s posla... I rekao mu da počne s radom.

Sofi je pogledala ekran ispred sebe. Prikazivao je crno-belu sliku koju je snimala kamera na plafonu sobe gde su se nalazili Majls i Karl. Majls je na glavi imao fantomku. Karl Hagman je bio odeven u pantalone i košulju i sedeo za stolom sa tri kompjutera. Izgleda da je sve išlo po planu.

Majls je spustio papir na sto ispred Hagmana.

„Želimo da pratimo bankarske transakcije koje su izvršene pre približno godinu dana u Lihtenštajnu. Novac je išao od jednog lica do drugog, koje je pokušalo da ga sakrije. Potreban nam je ceo lanac. Hoćemo da znamo gde je novac završio i da ga u celosti, ili barem delom, povežemo s računom u švedskoj banci i na taj način saznamo i podatke o vlasniku računa. Potrebno nam je ime.“

Zvuk je bio dobar, sve je čula jasno. Čak i Karlovo mumlanje kada je rekao:

„Za to je potrebno vreme.“

„Nemamo ga mnogo.“

Karl je nešto radio za kompjuterima.

„A ako ne bude išlo, ako ne budem mogao da vam pomognem?“, upitao je.

„Onda je gotovo sa životom koji si vodio do sada, a slike stižu svim bliskim osobama, kolegama, mušterijama...“

„Čak i ako mi je nemoguće da uradim to što tražite od mene?“

„Da“, odgovorio je Majls. „Čak i ako je nemoguće. Kao i u slučaju da neko uđe u trag našim kompjuterima, ili da ikom zucneš nešto o ovome. Sad požuri i ne postavljaljaj više pitanja.“

Karl je neko vreme sedeo nepomično, delujući poraženo. Zatim se izgleda pomirio sa sudbinom i počeo da radi na kompjuterima, da kuca po tastaturi, skida programe i upisuje šifre u posebne prozore. Postepeno se menjao, postajao

koncentrisaniji i brži, i kretao se vešto i sigurno kroz različite sajbersvetove. Radio je intenzivno, energično, strastveno. Sofi se učinilo da Karl Hagman deluje kao svoj na svome.

Osetila je olakšanje što se Karl nije pokazao kao tvrdoglav. Da je odbio, poslali bi unutra Mihaila. I postalo bi baš ružno. „Mama?“

Bio je to Albert, iza nje, na vratima.

„Zdravo, dušo“, rekla je. „Uđi.“

Ušao je u sobu na kolicima i zastao kraj nje. Zajedno su gledali u ekran.

„Šta se događa?“, upitao je tiho. Njegov glas se sada probudio zauvek. Nakratko ga je osmotrila i namestila mu kosu kod uva. Gornji deo tela mu je bio snažan, grudni mišići vidljivi ispod majice, bicepsi veliki i prošarani venama. Ali noge tanke i slabe...

„Ne znam... Sporo napredujemo.“ Shvatila je da šapuće.

„Kako ide Majlsu?“ Albert je gledao u ekran.

„Dobro.“

„A ako ne uspe?“

Ni ona ne zna.

„Onda nastavljamo dalje“, rekla je mirno.

„A zatim idemo po Lotara i Jensa...“, rekao je on, kao i obično.

„Čim budemo mogli“, odgovorila je ona... kao i uvek.

Ali lagala je sina. Oduvek je to radila. Manje ili više je prihvatila stav da on i ne mora da zna. Sve je to da bi ga zaštitila, uveravala je sebe. A to nije bilo istina. Postajalo joj je sve jasnije da štiti sebe. Sofi Brinkman joj se sve manje dopadala sa svakim novim danom koji je prolazio.

Kao da je čuo njene misli, Albert ju je lako potapšao po obrazu nadlanicom, kao da želi brzo da je uteši, pa izašao iz sobe.

Promenio se. Tako je sa svim dečacima u tom uzrastu. Ali Albert je postao nešto drugo. Bio je jasniji, direktniji... verniji istini. Ali jedan deo njega je nestao. Onaj prijemčivi, spontani, bezbrižni. Onaj koji je bio tu pre nego što je slomio kičmu. Tada se jednostavno prepuštao, dopuštajući svojim stavovima, samosvesti i životnim stavovima da ga oblikuju. Sada je u pitanju bilo nešto drugo, gotovo obrnuto. Uvideo je da će morati da preoblikuje sebe, da izgradi neki status za sebe, jer on ne dolazi sam od sebe kada sedi u invalidskim kolicima, koliko god okruženje bilo prijateljski nastrojeno. U njegovom slučaju je u pitanju bila inteligencija... razum, bistrina uma... pamet, uz dodatak humora koji ju je potvrđivao. Postala je važnija od svega drugog, ta *inteligencija izražena kroz humor*. Bila je spas za njega, jer tada je postajao neko. Ali je njoj ipak neizbežno nedostajao onaj drugi Albert. A i njemu je, koliko je uspevala da vidi.

Dva sata kasnije Karl je iznenada prestao sa radom.

„Gotov sam, bilo je komplikovano i teško. Ali uspeo sam. Moj program je uspeo...”

Sofi je čula ponos u njegovom glasu.

„Ušao sam u trag tom iznosu koji je nestao u Lihtenštajnu“, nastavio je Karl. „Obišao je svet nekoliko puta. Ali se zatim ponovo vratio u Lihtenštajn, na drugi račun, bez imena, samo sa brojem. S tog računa je veliki deo novca poslat za istraživanje ALS širom sveta... A onda se ponovo zakomplikovalo“, rekao je Karl.*

„Kako to?“, upita Majls.

„Novac podignut sa računa ostao je u jednoj banci u zapadnoj Africi. Iz te banke su iznosi manje vrednosti, po nekoliko

* Amiotrofična lateralna skleroza, bolest centralnog nervnog sistema. (Prim. prev.)

stotina hiljada tu i tamo, nalazili put do odredišnog računa u Švedskoj. Ostajali su na drugim fiktivnim računima, pa zatim odašiljani dalje. To funkcionise, jer se teško prati, zbunjujuće je. Dobar i jednostavan način za skrivanje porekla.“

„Ali ti si uspeo?“, upita Majls.

Karl potvrdi glavom. Zapisao je broj na papir i dao ga Majlsu. Pa pokazao na monitor kompjutera.

„Upišite broj računa u ovo polje i dobićete lične podatke koje tražite, u kojoj banci osoba ima račun i tako dalje. Pritisnite enter još jednom i dobićete tačan pregled svih transakcija povezanih s tom osobom i s tim računom. Ja ne želim da znam koja je osoba u pitanju, pa ću se okrenuti.“

Tako je i uradio, i sada je sedeo okrenut prema kameri. Sofi je posmatrala Karla Hagmana. Izgledao je iznureno, uznemireno i ljubazno.

Majls je ukucao broj računa u polje. Ništa se nije dogodilo. Sedeo je tako sav ukočen od koncentracije. A zatim... informacije su pokuljale preko ekrana. Majls se malo nagnuo i čitao... Ustao je tako naglo da je stolica lupila o pod i okrenuo se prema kameri, oči su mu sevale kroz fantomku dok joj je pokazivao podignut palac.

5

Toskana

Večernji vazduh je bio topao i zagušljiv, osećao se snažan miris pinija.

Ektor Gusman je sedeo na klupi kraj manastirske kapije odeven u monašku odoru s kapuljačom, i video je blesak automobilskih farova odozdo s puta kako se približavaju iz sela. Sonja i Lešek nisu smeli da borave u manastiru, bilo je to jedno od pravila koja je brat Roberto odredio da bi zauzvrat dozvolio Ektoru da se krije tu.

Već pet meseci je živio među monasima. Boravio je među njima, ali ipak sve vreme izdvojen. Morao je da učestvuje u svakodnevnom radu i presedi molitve, ali samo kao posmatrač. Ektor je smeo da jede zajedno s njima i imao je posebnu keliju u kojoj je živio. Ali nije bio jedan od njih. Bio im je jednak samo po tome što ni on nije ništa posedovao i što se, baš kao i oni, povukao iz spoljnog sveta i dan i noć boravio unutar manastira. Ali iz potpuno suprotnih razloga.

Progonili su ga... svi. Policija, konkurentske grupe. Ralf Hanke, nemački vođa kompanije iz Minhena s velikom

kriminalnom mrežom u rukama. Ignasio Ramirez, kralj narkotika iz Kolumbije. Sarađivali su na tome da izbacе Ektora iz igre. Uspeli su u tome. Kidnapovali su njegovog sina Lotara, kidnapovali su Ernsta Lundvala, njegovog savetnika. Čoveka sa uvidom u sve Ektorove delatnosti. Hankeu i Ignasiju je bilo lako da preusmere Ektorove poslove i poslovne kontakte prema sebi.

Svetlost farova se pojačala, automobil se popeo preko grebena. Čuo je slabašni, udaljeni zvuk motora.

Ralf Hanke... Čovek koji je Ektoru ubio oca i brata, koji je najverovatnije ubio i Ektorovu ljubav Sofi Brinkman, koji je oterao Ektora u komu i kidnapovao mu sina. Koji je preoteo Ektoru sve što ima i ponizio ga na najgori način...

Šta uraditi takvom čoveku. Ideja mu nije nedostajalo. Držale su ga budnim noću. Istiskivale svu svetlost. Čak i na mestu poput ovog. Sav se stresao od metalnog ukusa osvete. Poriva da uzvrati udarac... Da ubije tog prokletnika... Da pobije sve prokletnike koji su mu ovo priredili. Žeđ za krvlju bila je neutaživa. Imala je ukus gvožđa, mržnje i trnja.

Ali naposletku je oljuštio sve misli o osveti i privremeno se ukazao razum. Tada je pomišljao samo na jedno: *na Lotara...*

Spustio je pogled. Monaška odora, sandale, šljunak pod nogama. Ovde je tlo sveto gde god da zgaziš, govorio je brat Roberto.

Pre nego što je Ektor došao ovamo, pre nego što se sakrio ovde u manastiru, probudio se iz kome koja je potrajala skoro pola godine. Kada je otvorio oči, shvatio je da se promenio. Neprestano se vraćao na neka pitanja. To mu je delovalo problematično, barem *kratkoročno* gledano. Hitre odluke mu se nisu ukazivale kao nekada. Možda se to moglo smatrati dobrim, *dugoročno* gledano. Ali on nikada ranije nije imao bogzna kakav odnos prema dugoročnoj perspektivi. Taj odnos je nastao ovde, u manastiru. Ektor nije mogao da

se odluči je li to dobro ili loše. Osim toga, više je osećao. Kao da mu je osećajni život pojačan do samog vrha skale. Činilo mu se da shvata kako se uklapaju određene pojave u životu, kao i da postoji jedinstvo, kontekst u svemu, poput oca koji bdi nad svime. A tamo daleko, iza granice, uvek je čuo jedan glas. Ponekad kako tiho mrmlja, a ponekad glasno i jasno. Obraćao se njemu i svemu drugom što postoji. Ektor nije mogao da taj doživljaj podeli sa bratom Robertom ili drugim monasima u manastiru. Nije želeo da zna kako bi se to moglo shvatiti... šta bi to moglo da učini od njega... Jer lična krivica je postojala u Ektoru, jasno ju je osećao. Pola porodice mu je pobijeno zbog njega. Sofi Brinkman je ubijena zbog njega... mnoštvo sranja u životima mnogih drugih... *Zbog njega.*

Krivica ga je probadala negde u pozadini, želela je na vazduh, na videlo. Ali uprkos svesti o njenom postojanju, uspevao je da je uguši, da je drži na odstojanju. To je bila njegova svakodnevna borba da ne pusti unutra previše svetla. Jer tada bi sve otišlo dođavola.

Automobilski farovi za tren zaslepiše Ektora kada je alfa romeo skrenuo i zaustavio se pred njim. Vrata su se otvorila pa zatvorila.

Lešek i Sonja su seli na klupu kraj njega, svako sa svoje strane. Ektor je pokazao da želi nešto od Lešeka. Lešek je izvađio omanju cigaru i upaljač. Ektor je pripalio i sa uživanjem neko vreme ispuštao dim. Sve troje su sedeli tako u tišini.

„Da li Aldo Moreti sarađuje sa Ignasiom Ramirezom?“, oprezno upita Ektor, kao da bi odričan odgovor na to pitanje značio kraj svega.

Sonja je podigla beležnicu.

Ektor pročitava dva reda. Prvi je sadržao neki običan naziv italijanskog restorana ili picerije. Ispod njega nalazio se naziv banke. *Banko Popular General S.A.*